

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2019. gada 12. februārī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās –
Pamatlēmums 2002/584/TI – Eiropas apcietināšanas orderis – 12. pants – Personas turēšana
apcietinājumā – 17. pants – Termiņi lēmuma izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi pieņemšanai –
Valsts tiesiskais regulējums, kurā paredzēta apcietinājuma automātiska apturēšana 90 dienas pēc
aizturēšanas – Atbilstīga interpretācija – Termiņu apturēšana – Eiropas Savienības Pamattiesību
harta – 6. pants – Tiesības uz brīvību un drošību – Atšķirīgas valsts tiesību normu interpretācijas –
Skaidrība un paredzamība

Lietā C-492/18 PPU

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa, Nīderlande) iesniedza ar lēmumu, kurš pieņemts 2018. gada 27. jūlijā un kurš Tiesā reģistrēts 2018. gada 27. jūlijā, tiesvedībā par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, kas izsniegts attiecībā uz

TC,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja vietniece R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], kas pilda pirmās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*] (referents), E. Regans [*E. Regan*], K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*] un S. Rodins [*S. Rodin*],

ģenerālvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretāre: M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā iesniedzējtiesas saskaņā ar Tiesas Reglamenta 107. pantu 2018. gada 27. jūlijā pieņemto un Tiesā 2018. gada 27. jūlijā reģistrēto pieteikumu par steidzamības tiesvedības piemērošanu lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2018. gada 4. oktobra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- TC vārdā – *T. J. Kodrzycki* un *Th. O. M. Dieben, advocaten*,
- *Openbaar Ministerie* vārdā – *R. Vorrink* un *J. Asbroek*, kā arī *K. van der Schaft, Officier van Justitie*,
- Nīderlandes valdības vārdā – *M. K. Bulterman* un *M. A. M. de Ree*, kā arī *J. M. Hoogveld*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

- Čehijas valdības vārdā – *M. Smolek* un *J. Vláčil*, kā arī *A. Kasalická*, pārstāvji,
 - Īrijas vārdā – *A. Joyce* un *G. Mullan*, pārstāvji,
 - Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *S. Faraci*, *avvocato dello Stato*,
 - Eiropas Komisijas vārdā – *R. Troosters*, pārstāvis,
- noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2018. gada 6. novembra tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 6. pantu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts, Nīderlandē izpildot Eiropas apcietināšanas orderi, kuru Apvienotās Karalistes kompetentās iestādes 2017. gada 12. jūnijā izdeva pret TC (turpmāk tekstā – “attiecīgais Eiropas apcietināšanas orderis”).

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Harta

- 3 Hartas 6. pantā “Tiesības uz brīvību un drošību” ir noteikts:
“Ikvienam ir tiesības uz personas brīvību un drošību.”

Pamatlēmums 2002/584/TI

- 4 Padomes Pamatlēmuma 2002/584/TI (2002. gada 13. jūnijs) par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm (OV 2002, L 190, 1. lpp.) 12. apsvērumā ir noteikts šādi:
“Šajā pamatlēmumā ievērotas pamattiesības un principi, kas atzīti 6. pantā Līgumā par Eiropas Savienību un atspoguļoti [...] Hartā.”
- 5 Pamatlēmuma 1. panta “Eiropas apcietināšanas ordera definīcija un pienākums to izpildīt” 3. punktā ir paredzēts:
“Šis pamatlēmums [ne]groza pienākumu ievērot pamattiesības un tiesību pamatprincipus, kā tie minēti 6. pantā Līgumā par Eiropas Savienību.”

- 6 Saskaņā ar minētā pamatlēmuma 12. pantu “Personas turēšana apcietinājumā”:

“Ja personu apcietina, pamatojoties uz Eiropas apcietināšanas orderi, izpildes tiesu iestāde lemj par to, vai pieprasītajai personai ir jāpaliek apcietinājumā saskaņā ar izpildes dalībvalsts tiesībām. Personu var provizoriski atbrīvot ikvienā brīdī saskaņā ar izpildes dalībvalsts iekšējām tiesībām ar noteikumu, ka minētās dalībvalsts kompetentā iestāde veic visus pasākumus, ko tā uzskata par vajadzīgiem, lai novērstu personas bēgšanu.”

- 7 Šī paša pamatlēmuma 15. panta “Lēmums par nodošanu” 1. punkts ir formulēts šādi:

“Izpildes tiesu iestāde termiņos un saskaņā ar šajā pamatlēmumā noteiktajiem nosacījumiem pieņem lēmumu par to, vai persona ir jānodod.”

- 8 Pamatlēmuma 2002/584 17. pantā “Termiņi un kārtība, kādos pieņem lēmumu izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi” ir noteikts:

“1. Eiropas apcietināšanas orderi izskata un izpilda steidzamības kārtā.

[..]

3. Pārējos gadījumos galīgais lēmums par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi būtu jāpieņem 60 dienu laikā pēc pieprasītās personas apcietināšanas.

4. Īpašos gadījumos, kad Eiropas apcietināšanas orderi nevar izpildīt termiņos, kas paredzēti 2. vai 3. punktā, izpildes tiesu iestāde nekavējoties par to informē izsniegšanas tiesu iestādi, norādot kavēšanās iemeslus. Šādos gadījumos šos termiņus var pagarināt par 30 dienām.

5. Kamēr izpildes tiesu iestāde nav pieņēmusi galīgo lēmumu par Eiropas apcietināšanas orderi, tā nodrošina to, ka materiālie nosacījumi, kas nepieciešami faktiskai personas nodošanai, būtu ievēroti arī turpmāk.

[..]

7. Ja izņēmuma gadījumos dalībvalsts nevar ievērot šajā pantā paredzētos termiņus, tā informē [Eiropas Savienības Aģentūru tiesu iestāžu sadarbībai krimināllietās (*Eurojust*)], norādot kavēšanās iemeslus. Turklāt dalībvalsts, kas vairākkārt saskārusies ar kavējumiem no citas dalībvalsts puses Eiropas apcietināšanas ordera izpildē, par to informē Padomi, lai dalībvalstu līmenī izvērtētu šī pamatlēmuma ieviešanu.”

Nīderlandes tiesības

- 9 Saskaņā ar *Overleveringswet* (Likums par nodošanu) (*Stb.* 2004, Nr. 195, turpmāk tekstā – “*OLW*”), ar ko transponēts Pamatlēmums 2002/584, 22. pantu:

“1. Tiesa pieņem lēmumu par personas nodošanu ne vēlāk kā sešdesmit dienu laikā pēc 21. pantā minētās pieprasītās personas aizturēšanas.

[..]

3. Izņēmuma gadījumos un norādot izsniegšanas tiesu iestādei kavēšanās iemeslus, *rechtbank* (tiesa) var pagarināt sešdesmit dienu termiņu vēl par trīsdesmit dienām.

4. Ja 3. punktā norādītajā termiņā *rechtbank* (tiesa) nepieņem lēmumu, tā var atkārtoti pagarināt termiņu uz nenoteiktu laiku, paredzot pieprasītās personas brīvības atņemšanas nosacītu pagaidu apturēšanu un informējot izsniegšanas tiesu iestādi.”

10 Atbilstoši *OLW* 64. panta noteikumiem:

“1. Gadījumos, ja lēmums par brīvības atņemšanas piemērošanu varētu tikt pieņemts vai tāds ir jāpieņem saskaņā ar šo likumu, šī brīvības atņemšanas izpilde, paredzot nosacījumus, var tikt atlikta vai apturēta līdz *rechtbank* (tiesas) lēmuma, ar kuru tiek atļauta pieprasītās personas nodošana, pasludināšanai. Paredzētie nosacījumi ir domāti tikai, lai novērstu personas bēgšanu.

2. Kriminālprocesa kodeksa 80. pants, izņemot tā 2. punktu, un 81.–88. pants ir *mutatis mutandis* piemērojami *rechtbank* (tiesas) vai izmeklētājtiesneša rīkojumiem saskaņā ar tā 1. punktu.”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

- 11 TC, attiecībā uz kuru izdots attiecīgais Eiropas apcietināšanas orderis, ir Lielbritānijas pilsonis, kurš dzīvo Spānijā un kā noziedzīgas organizācijas augsta ranga dalībnieks tiek turēts aizdomās par dalību smago narkotiku, it īpaši 300 kg kokaīna, ievēšanu, izplatīšanu un tirdzniecību. Par šādu noziegumu Apvienotās Karalistes tiesībās paredzētais maksimālais sods ir mūža ieslodzījums.
- 12 TC tika aizturēts Nīderlandes Karalistē 2018. gada 4. aprīlī. *OLW* 22. panta 1. punktā un Pamatlēmuma 2002/584/TI 17. panta 3. punktā paredzētais sešdesmit dienu termiņš lēmuma par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi pieņemšanai sākas šajā datumā.
- 13 Iesniedzējtiesa, *rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa, Nīderlande), attiecīgo Eiropas apcietināšanas orderi izskatīja 2018. gada 31. maija tiesas sēdē. Tās noslēgumā minētā tiesa nolēma paturēt TC apcietinājumā un par trīsdesmit dienām pagarināja termiņu lēmuma par attiecīgā Eiropas apcietināšanas ordera izpildi pieņemšanai. Ar 2018. gada 14. jūnija starplēmumu šī tiesa atsāka tiesu debates, apturēja tiesvedību, gaidot Tiesas atbildi uz 2018. gada 17. maijā iesniegto lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu lietā, kurā vēlāk tika pasludināts 2018. gada 19. septembra spriedums RO (C-327/18 PPU, EU:C:2018:733), un precizēja, ka lēmuma pieņemšanas termiņš tiek apturēts no 2018. gada 14. jūnija līdz pēdējā minētā sprieduma pasludināšanai.
- 14 TC lūdza piemērot apcietinājuma apturēšanu no 2018. gada 4. jūlija, proti, datuma, kad ir pagājušas 90 dienas kopš viņa aizturēšanas.
- 15 Iesniedzējtiesa precizē, ka atbilstoši *OLW* 22. panta 4. punktam tai principā ir pienākums apturēt apcietinājuma pasākumu sakarā ar pieprasītās personas nodošanu, tiklīdz ir beidzies 90 dienu termiņš galīgā lēmuma pieņemšanai par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi. Pieņemot šo tiesību normu, Nīderlandes likumdevējs būtībā esot balstījies uz pieņēmumu, ka Pamatlēmumā 2002/584 ir paredzēta šāda apturēšana.
- 16 Tomēr no 2015. gada 16. jūlija sprieduma *Lanigan* (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474) izriet, ka šis pieņēmums ir kļūdains un tajā nav pietiekami ņemti vērā pienākumi, kas saskaņā ar Savienības primāro tiesību normām ir tiesai, kura izskata pieteikumu par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, tostarp it īpaši pienākums kā pēdējās instances tiesai šādos gadījumos vērsties Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, ja atbilde uz šo lūgumu ir nepieciešama, lai pieņemtu nolēmumu, un apturēt nodošanas procedūru, ja pastāv reāls necilvēcīgas vai pazemojošas izturēšanās risks pret pieprasīto personu izsniegšanas dalībvalstī, 2016. gada 5. aprīļa sprieduma *Aranyosi* un *Căldăraru* (C-404/15 un C-659/15 PPU, EU:C:2016:198) nozīmē.

- 17 Tādēļ iesniedzējtiesa norāda, ka tā ir izstrādājusi judikatūru, atbilstoši kurai tā *OLW* 22. panta 4. punktu var interpretēt vienlīdz atbilstīgi kā Pamatlēmumam 2002/584, tā arī *OLW*, proti, ka lēmuma par nodošanu pieņemšana ir jāaptur iepriekšējā punktā minētajos gadījumos. Ar šādu interpretāciju netiktu ignorēts *OLW* 22. panta 4. punkts, ņemot vērā, ka termiņš lēmuma par nodošanu pieņemšanai ir apturēts.
- 18 Minētā interpretācija arī neskartu iespēju apturēt apcietinājumu nodošanas nolūkā, ko iesniedzējtiesa arī parasti darītu, īpaši, ja nosacījumu izvirzīšana ļauj bēgšanas risku samazināt līdz pieņemamam līmenim. Taču šajā gadījumā pastāvot ļoti nopietns bēgšanas risks, ko līdz pieņemamam līmenim nevar samazināt.
- 19 Tomēr *Gerechthof te Amsterdam* (Amsterdamas apelācijas tiesa, Nīderlande) jau ir nospriedusi, ka šī sprieduma 17. punktā norādītā *OLW* 22. panta 4. punkta interpretācija ir kļūdaina, arī uzskatāma, ka šis valsts tiesību normas šaura piemērošana varētu apdraudēt Savienības tiesību efektivitāti. *Gerechthof te Amsterdam* (Amsterdamas apelācijas tiesa) tādēļ ir *in abstracto* izsvērusi Savienības tiesību sistēmas intereses, kas saistītas ar vērsanos Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu un gaidīt tās atbildi vai apturēt lēmuma par nodošanu pieņemšanu, ja pastāv reāls risks, ka pieprasītā persona izsniegšanas dalībvalstī varētu nonākt necilvēcīgos vai pazemojošos ieslodzījuma apstākļos, un interesi nodrošināt valsts tiesību, kā arī tiesiskās drošības ievērošanu. Šīs interešu izsvēršanas rezultāts ir tāds, ka lēmuma par nodošanu pieņemšana ir uzskatāma par apturētu no brīža, kad *rechtbank* (tiesa) izlemj vērsties Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, vai kopš brīža, kad tā aptur nodošanas procedūru, izņemot, ja apcietinājuma nodošanas nolūkā paturēšana spēkā ir pretrunā Hartas 6. pantam.
- 20 Tomēr iesniedzējtiesa vēlāk izmantoja savu *OLW* 22. panta 4. punkta interpretāciju, kura, kā tā uzskata, ir atbilstoša Pamatlēmumam 2002/584 un kura līdz šim neesot sniegusi citu rezultātu, kas atšķirtos no *Gerechthof te Amsterdam* (Amsterdamas apelācijas tiesa) veiktās abstraktās interešu izsvēršanas.
- 21 TC šajā lietā it īpaši ir norādījis, ka minētā *OLW* 22. panta 4. punkta interpretācija ir pretrunā tiesiskās drošības principam un ka apcietinājuma nodošanas nolūkā paturēšana spēkā ir pretrunā 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – “ECPAK”) 5. pantam un Hartas 6. pantam. Šīs nostājas atbalstam TC ir norādījis, ka līdzīgā agrāk izspriestā lietā pieprasītā persona bija vērsusies Eiropas Cilvēktiesību tiesā ar sūdzību pret Nīderlandes Karalisti sakarā ar ECPAK 5. panta pārkāpumu (lieta *Cernea* pret Nīderlandi, sūdzība Nr. 62318/16) un ka minētajā lietā šī dalībvalsts bija iesniegusi vienpusēju deklarāciju par ECPAK 5. panta pārkāpumu. Tomēr Eiropas Cilvēktiesību tiesa nolēmumu šajā lietā vēl neesot pieņēmusi.
- 22 Šajā ziņā iesniedzējtiesa uzskata, ka no 2017. gada 29. jūnija sprieduma *Popławski* (C-579/15, EU:C:2017:503) 32. punkta izriet, ka viena no pienākuma valsts tiesības interpretēt atbilstīgi pamatlēmumam robežām ir tiesiskās drošības princips. Turklāt apcietinājumam nodošanas nolūkā ir jāatbilst Hartas 6. pantam.
- 23 Tādēļ iesniedzējtiesai rodas jautājums, vai apcietinājuma nodošanas nolūkā paturēšana spēkā TC gadījumā ir pretrunā Hartas 6. pantam, it īpaši tajā garantētajam tiesiskās drošības principam.
- 24 Šajā ziņā tā precizē, ka tās judikatūra par lēmuma pieņemšanas termiņa apturēšanu aprobežojas ar diviem minētajiem situāciju veidiem, ka tā ir skaidra un konsekventa, kā arī tā ir publiski pieejama. Tas pats attiecas arī uz *Gerechthof Amsterdam* (Amsterdamas apelācijas tiesa) judikatūru. Tādēļ iesniedzējtiesa uzskata, ka TC, nepieciešamības gadījumā apspriežoties ar savu pārstāvi, varēja paredzēt, ka apcietinājums viņa nodošanas nolūkā varētu tikt pagarināts, pārsniedzot 90 dienas kopš viņa aizturēšanas.

- 25 Ja Tiesa uzskatītu, ka apcietinājums nodošanas nolūkā TC gadījumā ir pretrunā Hartas 6. pantam, iesniedzējtiesa turklāt vēlas noskaidrot, vai *OLW* 22. panta 4. punkts tai nav jāpiemēro, ja šīs normas piemērošanas rezultātā tiek panākts Savienības tiesībām pretējs risinājums un tādējādi nav iespējama šīs normas interpretācija atbilstoši minētajām tiesībām, un vai šāda pieeja pati par sevi nav pretrunā tiesiskās drošības principam.
- 26 Šādos apstākļos *rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai apcietinājuma pieprasītās personas nodošanas vajadzībām piemērošanas turpināšana, pastāvot šīs personas bēgšanas riskam, uz laiku, kas pārsniedz 90 dienas no šīs personas aizturēšanas dienas, ir pretrunā [Hartas] 6. pantam, ja:

- izpildes dalībvalsts ir transponējusi [Pamatlēmuma 2002/584] 17. pantu tādējādi, ka pieprasītās personas apcietinājums nodošanas vajadzībām ir vienmēr jāaptur, ja galīgā lēmuma pieņemšanai par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi paredzētais 90 dienu termiņš ir beidzies, un
- šīs dalībvalsts tiesu iestādes interpretē valsts tiesisko regulējumu tādējādi, ka termiņš lēmuma pieņemšanai tiek apturēts, tiklīdz izpildes tiesas iestāde nolemj vērsties Eiropas Savienības Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu vai sagaidīt atbildi uz citas izpildes tiesu iestādes uzdoto prejudiciālo jautājumu, vai arī atlikt lēmuma par personas nodošanu pieņemšanu, ja attiecībā uz pieprasīto personu pastāv faktiskais risks, ka tā izsniegšanas dalībvalstī nonāks necilvēcīgos vai pazemojošos ieslodzījuma apstākļos?”

Par steidzamības tiesvedību

- 27 Iesniedzējtiesa ir lūgusi šim lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu piemērot Tiesas Reglamenta 107. pantā paredzēto steidzamības tiesvedību.
- 28 Sava lūguma atbalstam šī tiesa ir norādījusi, ka TC atrodas apcietinājumā Nīderlandē, pamatojoties vienīgi uz attiecīgo Eiropas apcietināšanas orderi, ko izdevusi Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste nolūkā pret šo personu veikt kriminālvajāšanu. Iesniedzējtiesa norāda, ka tā nevar lemt par TC piemērotā apcietinājuma apturēšanu, pirms Tiesa nav lēmusi par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu. Tādēļ tā uzskatīja, ka termiņš, kādā Tiesa sniegs atbildi, tiešā un izšķirošā veidā ietekmēs TC apcietinājuma ilgumu.
- 29 Šajā saistībā, pirmkārt, ir jākonstatē, ka šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Pamatlēmumu 2002/584, kas attiecas uz jomām, kuras minētas LESD trešās daļas V sadaļā par brīvības, drošības un tiesiskuma telpu. Tādējādi attiecībā uz šo lūgumu var tikt piemērota steidzamības prejudiciālā nolēmuma tiesvedība.
- 30 Otrkārt, attiecībā uz steidzamības kritēriju atbilstoši Tiesas judikatūrai jāņem vērā tas, ka attiecīgajai personai šobrīd ir atņemta brīvība un ka tās turpmāka atrašanās apcietinājumā ir atkarīga no strīda atrisinājuma pamatlietā. Turklāt ieinteresētās personas situācija ir vērtējama tāda, kāda tā ir datumā, kad tiek izskatīts pieteikums par steidzamības tiesvedības piemērošanu lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu (spriedums, 2018. gada 19. septembris, RO, C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 31 Taču šajā lietā minētajā datumā bija skaidrs, pirmkārt, ka TC atrodas apcietinājumā un, otrkārt, ka tas, vai šāda situācija attiecībā uz viņu ir jāsauglabā, ir atkarīgs no lēmuma, kurš jāpieņem par viņa pieteikumu apturēt minēto apcietinājumu un saistībā ar kuru ir ticis pieņemts lēmums apturēt tiesvedību, gaidot Tiesas atbildi tostarp arī šajā lietā.

- 32 Šādos apstākļos Tiesas pirmā palāta pēc tiesneša referenta priekšlikuma, uzklaušījusi ģenerāladvokātu, 2018. gada 9. augustā nolēma apmierināt iesniedzējtiesas pieteikumu par steidzamības tiesvedības piemērošanu šim lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu.
- 33 Treškārt, 2018. gada 9. oktobrī iesniedzējtiesa informēja Tiesu, ka iepriekšējā dienā tā, izvirzot nosacījumus, ir izdevusi rīkojumu apturēt TC apcietinājumu no 2018. gada 8. oktobra līdz brīdim, kad tiks pieņemts lēmums par viņa nodošanu Apvienotajai Karalistei. Proti, atbilstoši šīs tiesas aprēķiniem 90 dienu termiņš lēmuma pieņemšanai beidzās, ņemot vērā šī termiņa apturēšanas laikposmu, 2018. gada 8. oktobrī.
- 34 Turklāt, tā kā *Openbaar Ministerie* (Ģenerālprokuratūra, Nīderlande) ir iesniegusi protestu par iesniedzējtiesas 2018. gada 8. oktobra lēmumu, *Gerechthof Amsterdam* (Amsterdamas apelācijas tiesa) Tiesu 2018. gada 12. novembrī informēja, ka tā, gaidot šī sprieduma pasludināšanu, ir apturējusi protesta izskatīšanu minētajā lietā.
- 35 Šādos apstākļos Tiesas pirmā palāta uzskatīja, ka steidzamība šajā lietā kopš 2018. gada 8. oktobra vairs nepastāv un ka līdz ar to šī lieta vairs nav jāizskata atbilstoši steidzamības prejudiciālā nolēmuma procedūrai.

Par prejudiciālo jautājumu

- 36 Vispirms ir jānorāda, ka uzdotais jautājums ir pamatots uz pieņēmumiem, ka, pirmkārt, nodošanas procedūra, par kādu ir runa pamata lietā, var ilgt vairāk nekā 90 dienas, it īpaši kādā no uzdotajā jautājumā izklāstītajiem gadījumiem, otrkārt, pienākums apturēt pieprasītās personas apcietinājumu, katrā ziņā pēc tam, kad ir pagājušas 90 dienas kopš tās aizturēšanas, kā prasīts *OLW* 22. panta 4. punktā, nav saderīgs ar Pamatlēmumu 2002/584, treškārt, gan tas, kā šo valsts tiesību normu interpretējusi iesniedzējtiesa, gan tās interpretācija *Gerechthof Amsterdam* (Amsterdamas apelācijas tiesa) judikatūrā ir vērsts uz to, lai atjaunotu valsts tiesiskā regulējuma atbilstību šim pamatlēmumam, un, ceturtkārt, šo interpretāciju rezultātā, neraugoties uz to atšķirīgajiem juridiskajiem pamatiem, līdz šim vēl nav pieņemti atšķirīgi nolēmumi. Turklāt, kā jau norādīts šī sprieduma 25. punktā, iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai tai attiecīgā gadījumā minētā tiesību norma nav jāpiemēro.
- 37 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru valstu tiesu un Tiesas sadarbības procedūrā, kas ir izveidota ar LESD 267. pantu, Tiesai ir jāsniedz valsts tiesai noderīga atbilde, kas tai ļautu izspriest tajā izskatāmo lietu. Šādā nolūkā Tiesai attiecīgā gadījumā ir jāpārformulē tai iesniegtie jautājumi. Apstāklis, ka valsts tiesa prejudiciālo jautājumu ir izteikusi, formāli atsaucoties uz noteiktām Savienības tiesību normām, neliedz Tiesai sniegt šai tiesai visus interpretācijas elementus, kas tai var būt noderīgi, lemjot par izskatāmo lietu, neatkarīgi no tā, vai šī tiesa savu jautājumu formulējumā uz tām ir vai nav atsaukusies. Tālab Tiesai ir no visa valsts tiesas iesniegtās informācijas kopuma, it īpaši no lēmuma lūgt prejudiciālu nolēmumu pamatojuma, ir jāizdala tie Savienības tiesību elementi, kurus, ņemot vērā strīda priekšmetu, ir nepieciešams interpretēt (spriedums, 2017. gada 27. jūnijs, *Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania*, C-74/16, EU:C:2017:496, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 38 Šajā lietā, tā kā iesniedzējtiesa 2018. gada 8. oktobrī bija nolēmusi apturēt TC apcietinājumu un *Gerechthof Amsterdam* (Amsterdamas apelācijas tiesa) šo lēmumu negrozīja, nav jāizskata lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatojumā izvirzītais jautājums par *OLW* 22. panta 4. punkta iespējamu nepiemērošanu. Savukārt, lai sniegtu iesniedzējtiesai tai izskatāmā strīda atrisināšanai noderīgus elementus, uzdotais jautājums ir jāpārformulē, ņemot vērā šī sprieduma 36. punktā izklāstītos pieņēmumus.
- 39 No tā izriet, ka ir jāizskata, ka ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, pirmkārt, vai Pamatlēmums 2002/584 ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tāda valsts tiesību norma kā pamatlietā, kurā ir paredzēts vispārējs un beznosacījuma pienākums atbrīvot pieprasīto personu, kas

aizturēta, pamatojoties uz Eiropas apcietināšanas orderi, kolīdz kopš šīs personas aizturēšanas ir pagājušas 90 dienas, ja pastāv ļoti nopietns šīs personas bēgšanas risks, kuru nevar samazināt līdz pieņemamam līmenim, veicot atbilstošus pasākumus, un, otrkārt, vai Hartas 6. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tāda valsts judikatūra, ar ko tiek pieļauta pieprasītās personas turēšana apcietinājumā ilgāk par minēto 90 dienu termiņu, pamatojoties uz minētās valsts tiesību normas interpretāciju, atbilstoši kurai šis termiņš tiek apturēts, ja izpildes tiesu iestāde nolemj vai nu vērsties Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, vai arī gaidīt atbildi uz kādas citas izpildes tiesu iestādes iesniegtu lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, vai arī atlikt lēmuma par nodošanu pieņemšanu, pamatojot ar to, ka izdošanas dalībvalstī varētu pastāvēt reāls necilvēcīgu vai pazemojošu ieslodzījuma apstākļu risks.

- 40 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka Pamatlēmuma 2002/584 mērķis, kā it īpaši izriet no tā 1. panta 1. un 2. punkta, lasot kopā ar tā 5. un 7. apsvērumu, ir aizvietot notiesāto vai aizdomās turamo personu daudzpusējas izdošanas sistēmu, kuras pamatā ir 1957. gada 13. decembrī Parīzē parakstītā Eiropas Konvencija par izdošanu, ar notiesāto vai aizdomās turēto personu nodošanas starp tiesu iestādēm sistēmu, lai pildītu spriedumus vai veiktu kriminālvajāšanu, šo pēdējo minēto sistēmu balstot uz savstarpējās atzišanas principu (spriedums, 2018. gada 25. jūlijs, *Minister for Justice and Equality* (Tiesu sistēmas nepilnības), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 41 Ar Pamatlēmumu 2002/584, ieviešot jaunu vienkāršotu un efektīvāku sistēmu sodīto vai aizdomās par krimināllikuma pārkāpumu turēto personu nodošanai, ir paredzēts atvieglot un paātrināt tiesu sadarbību ar mērķi veicināt Savienībai paredzētā mērķa kļūt par brīvības, drošības un tiesiskuma telpu īstenošanu, balstoties uz augstu uzticības līmeni, kam jāpastāv starp dalībvalstīm (spriedums, 2018. gada 25. jūlijs, *Minister for Justice and Equality* (Tiesu sistēmas nepilnības), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 42 Šis mērķis paātrināt sadarbību starp tiesu iestādēm ir pamatā it īpaši arī lēmumu attiecībā uz Eiropas apcietināšanas orderi pieņemšanas termiņiem. Šajā ziņā, kā izriet no Tiesas judikatūras, Pamatlēmuma 2002/584 15. un 17. pants ir interpretējami tādējādi, ka tie prasa, lai galīgais lēmums par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi principā tiktu pieņemts šajos termiņos, kuru nozīmīgums turklāt ir izklāstīts vairākās pamatlēmuma tiesību normās (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 16. jūlijs, *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 29. un 32. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 43 Katrā ziņā, ja izpildes tiesu iestāde, kam jāizlemj par personas, uz kuru attiecas Eiropas apcietināšanas orderis, nodošanu, izvērtē, vai pastāv reāls risks, ka pret šo personu pēc tās nodošanas izsniegšanas tiesu iestādei izturēsies necilvēcīgā vai pazemojošā veidā Hartas 4. panta izpratnē, vai arī – vai pastāv risks, ka varētu tikt pārkāptas šīs personas pamattiesības uz neatkarīgu tiesu un tādējādi tās pamattiesību uz taisnīgu tiesu, kas garantētas Hartas 47. panta otrajā daļā, pati būtība, atbilstoši Pamatlēmuma 2002/584 1. panta 3. punktam (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 5. aprīlis, *Aranyosi un Căldăraru*, C-404/15 un C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 83. un 88. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra, un 2018. gada 25. jūlijs, *Minister for Justice and Equality* (Tiesu sistēmas nepilnības), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 59. un 60. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra), tā rezultātā nodošanas procedūra var pārsniegt 90 dienu termiņu, kā to pareizi norādījusi iesniedzējtiesa. Tāpat var notikt arī attiecībā uz papildu termiņu saistībā ar tiesvedības apturēšanu, gaidot Tiesas atbildi uz izpildes tiesu iestādes atbilstoši LESD 267. pantam iesniegtu lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.
- 44 Otrkārt, ir jāatgādina, ka saskaņā ar minētā pamatlēmuma 12. panta noteikumiem izpildes tiesu iestāde lemj, vai pamatojoties uz Eiropas apcietināšanas orderi aizturētajai personai ir jāpaliek apcietinājumā saskaņā ar izpildes dalībvalsts tiesībām. Šajā pantā arī ir precizēts, ka jebkurā brīdī ir iespējama šīs personas provizorisks atbrīvošana saskaņā ar šīs valsts tiesībām, ar nosacījumu, ka minētās valsts kompetentā iestāde veic visus pasākumus, ko tā uzskata par atbilstošiem, lai novērstu minētās personas bēgšanu.

- 45 Taču ir jākonstatē, ka šajā pantā vispārņemot nav noteikts, ka pieprasītās personas turēšana apcietinājumā būtu paredzēta tikai precīzās laika robežās, ne arī īpaši tas, ka tā būtu izslēgta pēc pamatlēmuma 17. pantā paredzēto termiņu beigām (spriedums, 2015. gada 16. jūlijs, *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 44. punkts).
- 46 Tāpat arī, lai gan Pamatlēmuma 2002/584 12. pantā ar zināmiem nosacījumiem ir pieļauta iespēja provizoriski atbrīvot personu, kas aizturēta, pamatojoties uz Eiropas apcietināšanas orderi, tomēr nedz šajā, nedz kādā citā šī pamatlēmuma normā nav paredzēts, ka pēc tā 17. pantā paredzēto termiņu beigām izpildes tiesu iestādei būtu pienākums īstenot šādu atbrīvošanu vai *a fortiori* vienkāršu šīs personas atbrīvošanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 16. jūlijs, *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 45. un 46. punkts).
- 47 Proti, tā kā Eiropas apcietināšanas ordera izpildes procedūra ir jāturpina arī pēc Pamatlēmuma 2002/584 17. pantā noteikto termiņu beigām, vispārīgs beznosacījumu pienākums šo personu provizoriski atbrīvot vai *a fortiori* vienkārši atbrīvot pēc šo termiņu beigām vai, ja kopējais pieprasītās personas apcietinājuma laikposms pārsniedz minētos termiņus, varētu ierobežot ar šo pamatlēmumu ieviestās nodošanas sistēmas efektivitāti un tādējādi radīt šķērsli tajā izvirzīto mērķu sasniegšanai (spriedums, 2015. gada 16. jūlijs, *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 50. punkts).
- 48 Līdz ar to, ja izpildes tiesu iestāde nolemj izbeigt pieprasītās personas turēšanu apcietinājumā, tai saskaņā ar minētā pamatlēmuma 12. pantu un 17. panta 5. punktu šīs personas provizoriskā atbrīvošana ir jāpapildina ar jebkādiem pasākumiem, ko tā uzskata par vajadzīgiem, lai novērstu tās bēgšanu un nodrošinātu, ka materiālie nosacījumi, kas ir nepieciešami faktiskai tās nodošanai, būtu izpildīti tikmēr, kamēr nav pieņemts neviens galīgs lēmums par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 16. jūlijs, *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 61. punkts).
- 49 No tā izriet, ka gadījumā, kā šajā lietā norādījusi iesniedzējtiesa, kad pastāv ļoti nopietns bēgšanas risks, kuru nevar samazināt līdz pieņemamam līmenim ar atbilstošiem pasākumiem, kas ļautu nodrošināt, ka joprojām tiek izpildīti materiālie nosacījumi pieprasītās personas faktiskai nodošanai, šīs personas provizoriska atbrīvošana varētu apdraudēt ar Pamatlēmumu 2002/584 izveidoto nodošanas sistēmas efektivitāti un tādējādi radīt šķērsli tā mērķu sasniegšanai, jo vairs nevarētu garantēt, ka materiālie nosacījumi joprojām ir izpildīti.
- 50 No tā izriet, ka *OLW* 22. panta 4. punktā paredzētais pienākums jebkādā gadījumā apturēt pieprasītajai personai nodošanas nolūkā piemēroto apcietinājumu, kolīdz beidzies 90 dienu termiņš kopš šīs personas aizturēšanas, neatbilst Pamatlēmuma 2002/584 noteikumiem, kā iesniedzējtiesa to jau ir norādījusi savā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu.
- 51 Treškārt, vispirms ir jānorāda, ka iesniedzējtiesas sniegtā valsts tiesību normas interpretācija nešķiet piemērota, lai labotu šo neatbilstību visos apstākļos, jo, kā tas izriet no šī sprieduma 33. punkta, šajā gadījumā, neraugoties uz to, ka tā savā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu bija skaidri norādījusi, ka pastāv nopietns TC bēgšanas risks, ko ar atbilstīgiem pasākumiem nevar samazināt līdz pieņemamam līmenim, lai nodrošinātu, ka joprojām tiek izpildīti materiālie nosacījumi personas faktiskai nodošanai, iesniedzējtiesa, izvirzot nosacījumus, uzdeva no 2018. gada 8. oktobra apturēt TC apcietinājumu, jo atbilstoši tās aprēķiniem šajā dienā beidzās 90 dienu termiņš lēmuma pieņemšanai, ietverot šī termiņa apturēšanas laikposmu.
- 52 Turpinot, lai arī *Gerechtshof Amsterdam* (Amsterdamas apelācijas tiesa) judikatūras rezultātā pieprasīto personu arī var provizoriski atbrīvot, neraugoties uz to, ka pastāv ļoti nopietns tās bēgšanas risks, kuru nevar samazināt līdz pieņemamam līmenim ar atbilstošiem pasākumiem, kas ļautu pārliecināties, ka joprojām ir izpildīti materiālie nosacījumi pieprasītās personas faktiskai nodošanai, atbilstoši šai judikatūrai *OLW* 22. panta 4. punkts arī nav izprotams veidā, kas būtu atbilstošs Pamatlēmuma 2002/584 normām.

- 53 Visbeidzot ir jāuzsver, ka katrā ziņā galīgā lēmuma par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi pieņemšanas termiņa jebkāda apturēšana ir pieļaujama tikai tad, ja tiek izpildīti informēšanas pienākumi, kas izpildes tiesu iestādei noteikti šī pamatlēmuma 17. panta 4. un 7. punktā.
- 54 Ceturtkārt, ir svarīgi atgādināt, ka Pamatlēmuma 2002/584 1. panta 3. punktā ir skaidri paredzēts, ka tas negroza pienākumu ievērot pamattiesības un tiesību pamatprincipus, kuri minēti LES 6. pantā un atspoguļoti Hartā, kas ir pienākums, kurš turklāt attiecas uz visām dalībvalstīm, tostarp kā izsniegšanas dalībvalsti, tā arī izpildes dalībvalsti (spriedums, 2015. gada 16. jūlijs, *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 53. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 55 Tādējādi šī pamatlēmuma 12. pants ir interpretējams saskaņā ar Hartas 6. pantu, kurā ir paredzēts, ka ikvienam ir tiesības uz personas brīvību un drošību (spriedums, 2015. gada 16. jūlijs, *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 54. punkts).
- 56 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Hartas 52. panta 1. punktā ir pieļauts, ka tajā paredzēto tiesību izmantošanu var ierobežot, ja šie ierobežojumi ir noteikti tiesību aktos, tajos ir respektēta šo tiesību un brīvību būtība un, ievērojot samērīguma principu, tie ir nepieciešami un patiešām atbilst vispārēju interešu mērķiem, ko ir atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības (spriedumi, 2015. gada 16. jūlijs, *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 55. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2017. gada 15. marts, *Al Chodor*, C-528/15, EU:C:2017:213, 37. punkts).
- 57 Taču, tā kā Hartā ir ietvertas tiesības, kuras atbilst ECPAK garantētajām tiesībām, Hartas 52. panta 3. punkta mērķis ir nodrošināt nepieciešamo saskaņotību starp tajā ietvertajām tiesībām un atbilstošajām ECPAK garantētajām tiesībām, tomēr negatīvi neietekmējot Savienības tiesību aktu un Eiropas Savienības Tiesas autonomiju. Līdz ar to, interpretējot Hartas 6. pantu, kā minimālās aizsardzības robeža ir jāņem vērā ECPAK 5. panta 1. punkts (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 15. marts, *Al Chodor*, C-528/15, EU:C:2017:213, 37. punkts, kā arī 2017. gada 14. septembris, K., C-18/16, EU:C:2017:680, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 58 Šajā ziņā no Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūras par ECPAK 5. pantu izriet, ka apstākļi, ka jebkurai brīvības atņemšanai ir jābūt likumīgai, nozīmē ne tikai to, ka tai ir jābūt pamatotai ar valsts tiesību normām, bet arī, ka tām ir jābūt pietiekami pieejamām, precīzām un paredzamām, lai tiktu novērsts jebkāds patvaļas risks (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 15. marts, *Al Chodor*, C-528/15, EU:C:2017:213, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 59 Turklāt saskaņā ar Tiesas judikatūru šajā ziņā ir jāuzsver, ka tādu brīvībai noteikto garantiju mērķis kā tās, kas ir nostiprinātas gan Hartas 6. pantā, gan ECPAK 5. pantā, ir it īpaši indivīda aizsardzība pret patvaļu. Tādējādi, lai brīvības atņemšanas pasākuma īstenošana atbilstu šim mērķim, tai ir jābūt saistītai ar prasību, lai tajā nebūtu nekādu iestāžu negodprātības vai krāpšanas elementu (spriedums, 2017. gada 15. marts, *Al Chodor*, C-528/15, EU:C:2017:213, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 60 No iepriekš izklāstītā izriet, ka pieprasītās personas turēšana apcietinājumā ilgāk par 90 dienu termiņu, kas smagi aizskar tās tiesības uz brīvību, ir pakļauta stingru garantiju izpildei, proti, atbilstoša juridiskā pamata esamībai, turklāt šim juridiskajam pamatam ir jāatbilst skaidrības, paredzamības un pieejamības prasībām, lai novērstu jebkādu patvaļas risku, kā izriet no šī sprieduma 58. punkta (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 15. marts, *Al Chodor*, C-528/15, EU:C:2017:213, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 61 Šajā lietā ir skaidrs, ka Nīderlandes tiesībās Pamatlēmuma 2002/584 12. pantā paredzētā apcietinājuma pasākuma juridiskais pamats ir *OLW*, ka šis valsts tiesiskais regulējums, Savienības tiesiskais regulējums, kā arī šīs jomas judikatūra ir brīvi pieejami un ka nav nekādu norāžu, kas dod pamatu uzskatīt, ka šis valsts tiesiskais regulējums tiktu piemērots patvaļīgi. Līdz ar to ir jāpārbauda vienīgi

tas, vai minētais valsts tiesiskais regulējums ir skaidrs un paredzams attiecībā uz noteikumiem par apcietinājuma ilgumu Nīderlandē tādi personai kā TC, kura gaida nodošanu Eiropas apcietināšanas ordera izpildes ietvaros.

- 62 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka atbilstoši Pamatlēmuma 2002/584 12. pantam, ja personu aiztur, pamatojoties uz Eiropas apcietināšanas orderi, izpildes tiesu iestāde lemj, vai šī persona ir jāpatur apcietinājumā atbilstoši izpildes dalībvalsts tiesībām, un ka šīs personas pagaidu atbrīvošana ir iespējama tikai ar nosacījumu, ka minētās valsts kompetentā iestāde ir veikusi visus pasākumus, ko tā uzskata par atbilstošiem, lai novērstu šīs personas bēgšanu.
- 63 Kā secināms no šī sprieduma 49. un 50. punkta, no Tiesas judikatūras, kas atgādināta šā sprieduma 54. un 55. punktā, izriet, ka tad, ja pastāv ļoti nopietns bēgšanas risks, ko līdz pieņemamam līmenim nevar samazināt, veicot atbilstīgus pasākumus, lai nodrošinātu, ka materiālie nosacījumi, kas nepieciešami faktiskai personas nodošanai, būtu ievēroti arī turpmāk, kā to šajā gadījumā uzskata iesniedzējtiesa, šīs personas atbrīvošana, kaut tikai provizoriska, tikai tādēļ, ka kopš tās aizturēšanas ir pagājis 90 dienu termiņš, nav saderīga ar pienākumiem, kas izriet no Pamatlēmuma 2002/584.
- 64 Turklāt Tiesa 2015. gada 16. jūlija sprieduma *Lanigan* (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474) 57.–59. punktā ir precizējusi nosacījumus, kādiem ir jāatbilst pieprasītās personas paturēšanas apcietinājumā pagarināšanai pēc Pamatlēmuma 2002/584 17. pantā paredzēto termiņu beigām un līdz šīs personas faktiskai nodošanai.
- 65 No tā izriet, ka Savienības tiesībās, kā tās minētajā spriedumā interpretējusi Tiesa, ir izvirzīti skaidri un paredzami noteikumi saistībā ar pieprasītās personas turēšanas apcietinājumā ilgumu.
- 66 Turpinot – nav šaubu, ka arī *OLW* 22. panta 4. punktā ir ietverts skaidrs un paredzams noteikums, jo šajā normā ir noteikts, ka pieprasītās personas apcietinājuma pasākums principā *ipso facto* tiek apturēts, kolīdz beidzas 90 dienu termiņš kopš šīs personas aizturēšanas. Taču šī sprieduma 49. un 50. punktā ir konstatēts, ka tādos apstākļos kā pamatlietā šāda sistēma ir pretrunā Pamatlēmumam 2002/584.
- 67 Šajā ziņā no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka pamatlēmuma saistošais raksturs nozīmē, ka valsts iestādēm, tostarp valsts tiesām, ir pienākums atbilstīgi interpretēt valsts tiesības. Piemērojot valsts tiesības, valsts tiesai, kam tās ir jāinterpretē, tādējādi ir pienākums veikt šo interpretāciju, cik vien iespējams, ņemot vērā pamatlēmuma tekstu un mērķi, lai sasniegtu pamatlēmumā paredzēto rezultātu. Šis pienākums atbilstīgi interpretēt valsts tiesības atbilst LESD sistēmai, jo tas ļauj valsts tiesām, īstenojot savu kompetenci, nodrošināt Savienības tiesību pilnīgu efektivitāti, iztiesājot tajās iesniegtās lietas (spriedums, 2017. gada 29. jūnijs, *Popławski*, C-579/15, EU:C:2017:503, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 68 It īpaši valsts tiesību atbilstīgas interpretācijas princips prasa, lai valsts tiesas, ņemot vērā valsts tiesības kopumā un piemērojot tajās atzītās interpretācijas metodes, veiktu visas to kompetencē ietilpstošās darbības, lai nodrošinātu attiecīgā pamatlēmuma pilnīgu efektivitāti un rastu risinājumu, kas atbilst tā mērķim (spriedums, 2017. gada 29. jūnijs, *Popławski*, C-579/15, EU:C:2017:503, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 69 No tā izriet, ka šajā gadījumā jau krietni pirms pamatlietā aplūkotās procedūras uzsākšanas arī bija skaidrs un paredzams, ka iesniedzējtiesai, kā arī *Gerechthof Amsterdam* (Amsterdamas apelācijas tiesa) bija jādara viss to kompetencē ietilpstošais, lai nodrošinātu Pamatlēmuma 2002/584 pilnīgu efektivitāti, *OLW* 22. panta 4. punktu un šajā normā paredzēto pienākumu personu provizoriski atbrīvojot interpretējot atbilstoši šī pamatlēmuma mērķim.

- 70 Taču šī sprieduma 51. un 52. punktā tika konstatēts, ka šis valsts tiesību normas interpretācijas, kādas tai piešķirušas iesniedzējtiesa un *Gerechthof Amsterdam* (Amsterdamas apelācijas tiesa) nolūkā nodrošināt atbilstību šim pamatlēmumam, pilnībā neatbilst tā prasībām. It īpaši iesniedzējtiesas izmantotā interpretācija šajā gadījumā nav ļāvusi panākt *OLW* 22. panta 4. punkta atbilstību Pamatlēmumam 2002/584.
- 71 Visbeidzot – attiecībā uz apstākļiem, kurus iesniedzējtiesa uzsvērusi lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu, proti, ka gan tās sniegtā *OLW* 22. panta 4. punkta interpretācija, gan *Gerechthof Amsterdam* (Amsterdamas apelācijas tiesa) judikatūra ir, pirmkārt, skaidras un paredzamas, otrkārt, pamatotas ar atšķirīgiem juridiskiem argumentiem, un, treškārt, lai gan tā vēl nav gadījies, to rezultātā varētu tikt pieņemti atšķirīgi lēmumi, ir jānorāda turpmāk minētais.
- 72 Kā secinājumu 60. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, tā kā iesniedzējtiesa un *Gerechthof Amsterdam* (Amsterdamas apelācijas tiesa) acīmredzami nav izmantojušas vienu un to pašu sākuma brīdi, lai aprēķinātu, kad ir jāaptur termiņš, kurā tiesām ir jālemj par pieprasītās personas nodošanu, 90 dienu termiņa beigu datumi abu tiesu ieskatā var atšķirties un tādējādi var atšķirties arī paturēšanas apcietinājumā ilgumi.
- 73 Proti, šajā lietā iesniedzējtiesa ir nolēmusi 90 dienu termiņu apturēt no 2018. gada 14. jūnija, kā izriet no šī sprieduma 13. punkta, savukārt, *Gerechthof Amsterdam* (Amsterdamas apelācijas tiesa) ieskatā, tas bija jāaptur 2018. gada 17. maijā, jo šī tiesa uzskatīja, ka šāda termiņa apturēšana ir jāveic, kolīdz notiek vēršanās Tiesā ar pamatlietas izlemšanai nepieciešamu lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.
- 74 Turklāt ir jānorāda, ka šīs dažādās pieejas iezīmējas juridiskajā kontekstā, ko raksturo apstākļi, ka valsts tiesību norma nav atbilstoša Pamatlēmumam 2002/584, jo, pirmkārt, tā var radīt situāciju, ka pieprasītā persona tiek atbrīvota, neraugoties uz to, ka pastāv bēgšanas risks, ko nevar samazināt līdz pieņemamam līmenim, veicot atbilstošus pasākumus, kas ļautu nodrošināt, ka saglabājas materiālie nosacījumi šīs personas faktiskai nodošanai, un, otrkārt, valsts tiesu dažādās šīs normas interpretācijas nolūkā panākt tās atbilstību minētajam pamatlēmumam pilnībā neatbilst tā prasībām.
- 75 No tā izriet, ka tādā gadījumā kā pamatlietā Nīderlandē nodošanas nolūkā aizturētas personas – kā TC – nonāk situācijā, kad valsts tiesību norma, proti, *OLW* 22. panta 4. punkts neatbilst Savienības tiesībām, proti, Pamatlēmuma 2002/584 12. un 17. pantam, kā arī pastāv atšķirības valsts judikatūrā par šīs valsts tiesību normas interpretāciju atbilstoši Savienības tiesībām.
- 76 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka atšķirības, kas pastāv starp iesniedzējtiesas izmantoto un *Gerechthof Amsterdam* (Amsterdamas apelācijas tiesa) judikatūrā ietverto interpretāciju, neļauj skaidri un paredzami, kā prasīts šī sprieduma 59. un 60. punktā atgādinātajā Tiesas judikatūrā, noteikt pieprasītās personas, kura Nīderlandē atrodas apcietinājumā, pamatojoties uz Eiropas apcietināšanas orderi, kas izdots attiecībā uz šo personu, paturēšanas apcietinājumā ilgumu.
- 77 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka:
- Pamatlēmums 2002/584 ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tāda valsts tiesību norma kā pamatlietā, kurā ir paredzēts vispārējs un beznosacījuma pienākums atbrīvot pieprasīto personu, kas aizturēta, pamatojoties uz Eiropas apcietināšanas orderi, kolīdz kopš šīs personas aizturēšanas ir pagājušas 90 dienas, ja pastāv ļoti nopietns šīs personas bēgšanas risks, kuru nevar samazināt līdz pieņemamam līmenim, veicot atbilstošus pasākumus, un ka
 - Hartas 6. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tāda valsts judikatūra, atbilstoši kurai tiek pieļauta pieprasītās personas turēšana apcietinājumā ilgāk par minēto 90 dienu termiņu, pamatojoties uz minētās valsts tiesību normas interpretāciju, atbilstoši kurai šis termiņš tiek apturēts, ja izpildes tiesu iestāde nolemj vai nu vērsties Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, vai arī gaidīt atbildi uz kādas citas izpildes tiesu iestādes iesniegtu lūgumu sniegt

prejudiciālu nolēmumu, vai arī atlikt lēmuma par nodošanu pieņemšanu, pamatojot ar to, ka izdošanas dalībvalstī varētu pastāvēt reāls necilvēcīgu vai pazemojošu ieslodzījuma apstākļu risks, ja ar šo judikatūru netiek panākta minētās valsts tiesību normas atbilstība Pamatlēmumam 2002/584 un tajā ir būtiskas atšķirības, kuru rezultātā var tikt noteikti atšķirīgi paturēšanas apcietinājumā termiņi.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 78 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Padomes Pamatlēmums 2002/584/TI (2002. gada 13. jūnijs) par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tāda valsts tiesību norma kā pamatlietā, kurā ir paredzēts vispārējs un beznosacījuma pienākums atbrīvot pieprasīto personu, kas aizturēta, pamatojoties uz Eiropas apcietināšanas orderi, kolīdz kopš šīs personas aizturēšanas ir pagājušas 90 dienas, ja pastāv ļoti nopietns šīs personas bēgšanas risks, kuru nevar samazināt līdz pieņemamam līmenim, veicot atbilstošus pasākumus.

Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 6. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tāda valsts judikatūra, atbilstoši kurai tiek pieļauta pieprasītās personas turēšana apcietinājumā ilgāk par minēto 90 dienu termiņu, pamatojoties uz minētās valsts tiesību normas interpretāciju, atbilstoši kurai šis termiņš tiek apturēts, ja izpildes tiesu iestāde nolemj vai nu vērsties Eiropas Savienības Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, vai gaidīt atbildi uz kādas citas izpildes tiesu iestādes iesniegtu lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, vai arī atlikt lēmuma par nodošanu pieņemšanu, pamatojot ar to, ka izdošanas dalībvalstī varētu pastāvēt reāls necilvēcīgu vai pazemojošu ieslodzījuma apstākļu risks, ja ar šo judikatūru netiek panākta minētās valsts tiesību normas atbilstība Pamatlēmumam 2002/584 un tajā ir būtiskas atšķirības, kuru rezultātā var tikt noteikti atšķirīgi paturēšanas apcietinājumā termiņi.

[Paraksti]